

Konvoj z Murmanska

Taxmeni

Četl jsem článek v novinách,
Zas nějaký mudrc tam psal.
Že český národ měl vždy strach,
Nikdy nebojoval.

Noviny v krbu zaplály, oheň zapraskal.
Modrý kouř mizel do dáli, jen já si vzpomínal.

Je 30. duben 1942. Počasi je psí. Studený víchř s deštěm a sněhem bičuje tváře. Ve snaze dostat se k našim perutim ve Velké Británii, jsme součástí konvoje, a plavíme se ze sovětského přístavu Murmansk na křižníku Edinbuřh.

Po čtyřech dnech zahřmívají výbuchy. Jsme zasaženi torpédy číhající německé ponorky. Opouštíme potápějící se loď. Naš plukovník Josef Berounský navždy mizí v temných hlubinách. My, co jsme přežili, znovu zkoušíme štěstí na křižníku Trinidad. Avšak smrtící chlad polárního moře brzy pociťujeme znovu.

Po náletu nepřátelských bombardérů jde náš křižník ke dnu a s ním i moji kamarádi Josef Férák, Vráťa Laštovička, Pepa Návesník

a Bohouš Zikmund. Zbyli jsme pouze tři: Jarda Hlaďo, Honza Šťastný a já.

Společně se dostáváme do Anglie. Čekají nás další osudy.

Oheň už záhy dohoří,
K ránu mu dochází dech.
Končím své snění o moři,
O letcích-kamarádech.

Bylo nás osm statečných.
Stále to před sebou mám.
A já jsem pouze jedním z nich,
Co zůstal nakonec sám.